

[J. O. Krag.]

nutter fører frem til, at folketinget træffer en vigtig afgørelse. Det hele minder i bekymringsfuld høj grad om den situation, vi havde herinde for et års tid siden. Den samme regering, lige så mangelfuld på argumenter og lige så meget ud fra de prestige-hensyn, der er afgørende for det, der er tilbage af regeringspartierne indre sammenhold, presser noget igennem, der intet sagligt grundlag er for at presse igennem på dette tidspunkt.

For ca. 1 år siden var det byrdefordelingsloven. Da tillod jeg mig fra denne talerstol i god overensstemmelse med synspunkter, fremsat af de kommunale organisationer, at gøre opmærksom på, at det var en utilstrækkelig byrdefordelingsreform, at den ikke ville holde, at man skulle lade være med at gennemføre den på det grundlag, at man ville komme til at lave den om. Hvert ord, jeg sagde dengang, har vist sig at være rigtigt. Den holdt ikke. Man har allerede lavet den om. Man mærkede under kommunalvalget, hvor galt man havde båret sig ad.

Nu befinder man sig i en ganske parallel situation. Man vil gennemtrumfe en udskrivningsprocent, man ingen saglig basis har for at fastsætte på dette tidspunkt. Man kan spørge sig selv: hvordan er regeringen kommet ud i dette uføre? Hvad er det, der er årsagen til, at regeringen og dens partier føler sig presset til at gennemføre en udskrivningsprocent, man ikke engang er i stand til at give en begrundelse for? Jo, det er ganske enkelt. Man forsøgte — statsministeren forsøgte — at gennemføre en såkaldt indkomstpoltisk plan, hvorefter 3 dyrtidsportioner skulle falde væk, skulle destrueres for evigt. Man håbede at kunne komme igennem med denne plan ved at tilbyde nogle skattemæssige kompensationer til lønmodtagerne. For at gøre dette tilbud troværdigt var det nødvendigt at have en udskrivningsprocent, ellers ville lønmodtagerne kunne sige: ja men det, man her tilbyder os, er jo intet værd i praksis, da vi ikke ved, hvordan skatteudskrivningen i øvrigt bliver. Under store besværligheder i regeringspartierne grupper og ikke mindst i regeringspartiet venstre fik statsministeren dengang trumfet igennem, at man trods alle saglige hensyn, men af det hensyn, jeg næv-

nede, kunne fastsætte en udskrivningsprocent på 91.

Senere er den plan faldet til jorden. Tre-dyrtidsportionsbortfaldsplanen var der kun ruiner tilbage af, og regeringen begav sig ud på noget helt andet — det skal jeg vende tilbage til ved en senere lejlighed — og man burde også have opgivet at fastsætte udskrivningsprocenten på dette tidspunkt. Men så var det, den frygt, som hr. Grünbaum lige har omtalt, greb regeringen, at hvis man ikke nu holdt fast på de 91, ja, så kunne man ikke vide, hvor man i sommerens løb havde de tre regeringspartier, og så ville der, hvad finansministeren så inderlig gerne vil undgå, opstå en sommerdebat om skattefastsættelsen og udskrivningsprocenten, og hvor var regeringen så henne til oktober?

Derfor skal der holdes fast nu. Men saglige argumenter for det er der ikke; det fremgår jo også af, at vi i udvalget, i 21 mands udvalget, sagde: vi vil ikke stille modforslag nu. Når vi hævder, det er sagligt umuligt at stille forslag, er det selvfølgelig også sagligt urigtigt at stille modforslag, men vi vil, når vi ved mere om den økonomiske situation den 15. september, mødes igen i skatteudvalget, og da vil socialdemokratiet være rede til at komme med sine synspunkter.

Regeringen har også erkendt, at man til den tid er villig til at diskutere hele sagen igen. Ja men hvorfor i alverden så gennemtrumfe en 91 pct.s udskrivningsprocent i dag, som måske skal laves om til september? Hvorfor foretage en helt foreløbig vedtagelse, som man selv erkender er foreløbig? Hvilken vejledning giver det erhvervene? Hvilken vejledning giver det skatteyderne? Det, vi skal se, inden vi mødes i skatteudvalg og måske senere i 21 mands udvalg i slutningen af september, er, om den samlede sum af denne regerings mange restriktioner, skatteforhøjelser, renteforhøjelser, kreditbegrænsning og momsforhøjelser, er begyndt at bide i det økonomiske samfund. Hvis de er begyndt at bide, hvis vi mærker et faldende byggeri, faldende efterspørgsel, stigende vanskeligheder for erhvervene, som ikke er opvejet af en voksende eksport — og vi ved, der er vanskeligheder på de områder — ja, så er det måske en helt anden økono-